Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 977 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE**
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2026 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat G. VAN DE VELDE. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 19 juni 2024 België binnen en dient op 10 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden het dossier van verzoekende partij op 23 april 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 17 juli 2025 wordt verzoekende partij gehoord op de zetel van het CGVS.

1.4. Op 21 november 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, en luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Gurunugar, Sri Lanka en van Tamil-afkomst. In 2009 verliet u Sri Lanka vanwege de toenmalige oorlog. U probeerde Canada te bereiken, maar raakte vast in Brazilië. U vestigde zich in São Paulo en werd erkend als vluchteling. In 2016 huwde u officieel met uw echtgenoot V. N., die u in Brazilië vervoegde. In datzelfde jaar werden u en uw echtgenoot 's ochtends op weg naar het werk overvallen aan de bushalte. Drie gangsters bedreigden u met een wapen en namen al uw spullen af. U legde klacht neer bij de politie. Hierna werd u nog een vijftal keer overvallen, onder andere op de bus. Omdat u uw geloof in de politie verloren was, deed u geen aangifte meer. In 2020 werd uw dochter geboren. In 2021 verwierf u de Braziliaanse nationaliteit. In al die jaren dat u in Brazilië leefde, voelde u zich onveilig. Er vonden regelmatig aanvallen plaats op scholen, vooral in de jaren 2022 en 2023. In laatstgenoemd jaar doodde een man met psychiatrische problemen vier kinderen in een crèche die vlakbij de school van uw dochter gelegen was. Hierop moesten alle kinderen tijdelijk thuis blijven. Omdat u bij uw dochter moest zijn om haar te beschermen, nam u ontslag. Op 19 juni 2024 verliet u Brazilië met het vliegtuig en kwam u aan in België. Op 10 januari 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij een terugkeer naar Brazilië vreest u voor uw eigen veiligheid en die van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer (kopieën tenzij anders aangegeven): de originele Braziliaanse paspoorten en identiteitskaarten van u en uw dochter; uw Sri Lankaanse geboorteakte; de Braziliaanse geboorteakte van uw dochter; uw Braziliaanse huwelijksakte; uw Braziliaanse erkenning van de vluchtelingenstatus uit 2009; een aangifte van het verlies van uw identiteitsdocumenten en bankkaart bij de politie van São Paulo d.d. 8 november 2016; vier artikels uit de periode 2019-2023 over aanvallen op scholen in Brazilië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uw nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld op basis van uw vrees ten aanzien van uw land(en) van nationaliteit. U beschikt over de Braziliaanse nationaliteit (CGVS, p. 3) en verklaart, hoewel u op geen enkele manier aantoont dat u afstand nam van de Sri Lankaanse nationaliteit, dat u geen Sri Lankaans burgerschap meer heeft (CGVS, p. 11). Uw verzoek wordt dan ook ten aanzien van Brazilië beoordeeld.

U bent er niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Na uw aankomst in België op 19 juni 2024 wachtte u namelijk meer dan een half jaar om op 10 januari 2025 uw verzoek in te dienen. Hierop gewezen zei u dat u probeerde om een werkvergunning te verkrijgen, maar dat dit niet lukte (CGVS, p. 7). Dit antwoord kan niet overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten en een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming zet de ernst van uw beweerde vrees dan ook danig op de helling.

U stelde niet naar Brazilië terug te kunnen keren uit vrees dat u of uw dochter slachtoffer zouden worden van criminaliteit (CGVS, p. 8). Deze vrees houdt echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u in Brazilië problemen kende die verband houden met de bovenvermelde criteria.

U verklaarde dat u sinds 2016 zesmaal overvallen werd (CGVS, p. 10). U beaamde dat u een toevallig slachtoffer was van al deze aanvallen (CGVS, p. 8). U suggereert dat u vanwege uw Sri Lankaanse uiterlijk geviseerd wordt (CGVS, p. 10), maar heeft geen enkele concrete indicatie hiervoor. Nadat u de vraag tweemaal gesteld werd, zei u louter dat u ooit gevolgd werd door iemand en dat mensen u zeiden dat u voorzichtiger moest zijn omdat u in een gevaarlijk gebied was (CGVS, p. 13). Er kan redelijkerwijze gesteld worden dat u telkens op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was. Uit niets blijkt dat u in het verleden doelbewust geviseerd werd of dat dit in de toekomst het geval zou zijn.

Voorts heeft u niet aangetoond dat u geen beroep kon doen, of in het geval van problemen bij terugkeer zou kunnen doen, op de in Brazilië aanwezige autoriteiten. Daar waar u aanhaalde dat u geen vertrouwen meer had in de politie nadat u van de eerste overal aangifte ging doen en er niets gebeurde, moet er opgemerkt worden dat u na de aangifte – ter staving legt u een attest hiervan neer – zelf geen initiatief nam om u over de stand van zaken te informeren (CGVS, p. 12). Het CGVS wijst in dit verband op beschikbare landeninformatie in het dossier waaruit blijkt dat Brazilië een juridisch systeem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat Braziliaanse burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De commissaris-generaal betwist niet dat het Braziliaanse systeem voor overheidsbescherming pijnpunten kent, maar uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Brazilië sprake is van een ernstig systematisch falen van of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke perspectieven worden geboden op het voorkomen en bestraffen van vervolging of ernstige schade. Het systeem voor overheidsbescherming in Brazilië is niet perfect, maar ook niet theoretisch. Er kan worden aangenomen dat de Braziliaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden (arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nr. 263.748 d.d. 16 november 2021). Het is bijgevolg aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in uw individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van u niet kan worden verwacht dat u zich tot de Braziliaanse overheden wendt om bescherming te vragen. U moet aantonen dat in uw individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u zich wendt tot de Braziliaanse overheid voor bescherming. Dit heeft u echter niet gedaan (zie supra).

De vrees in hoofde van uw dochter heeft een fundamenteel hypothetisch karakter. Ten eerste kende uw dochter zelf nooit problemen in Brazilië (CGVS, p. 8). Waar u verwees naar de dodelijke aanval die in de nabijheid van haar school plaatsgevonden heeft, moet er opgemerkt worden dat er in haar school nooit iets gebeurd is. Ten tweede is er niets dat erop wijst dat uw dochter in de toekomst slachtoffer van een aanval op haar school zal worden. U verklaarde dat er een groep opereert die scholen viseert en dat de school van uw dochter bedreigd werd, maar kende de exacte details niet (CGVS, p. 10). U wist niet waarom de school geviseerd werd en op welke manier de school bedreigd werd (CGVS, p. 11), waardoor dit niet meer dan een gerucht is. Gevraagd waarom u vreest dat uw dochter slachtoffer zal worden, verklaarde u dat uw dochter geen persoonlijk doelwit zou zijn, maar dat ze zeker slachtoffer zou worden als er iets zou gebeuren in haar school, omdat ze in één van de eerste lokalen [voorbij de ingang] van de school zit en ze geen tijd zou hebben om zich te verstoppen (CGVS, p. 11).

Persoonlijke vermoedens en algemene hypotheses volstaan geenszins om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd, of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waar u in gebreke blijft.

U brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat dergelijke aanvallen in Brazilië een systematisch patroon vormen. U verklaarde dat er tussen 2000 en 2023 zestien dergelijke aanvallen plaatsvonden (CGVS, p. 8) en legt ter staving hiervan nieuwsartikels neer. Rekening houdend met een bevolking van meer dan 200 miljoen mensen wijst dit niet op een frequent fenomeen. De kans dat uw dochter slachtoffer zou worden is dan ook minimaal. Er kan eveneens opgemerkt worden dat het risico op dergelijke incidenten nergens ter wereld nihil is, ook niet in België, waar een soortgelijk incident zich reeds heeft voorgedaan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politioneel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviseerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari 2023 werd Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen als president en kondigde hij een breuk met het eerdere regime aan. Sindsdien werden er, hoewel er nog veel werk is, meerdere stappen genomen om het politioneel geweld en andere schendingen van de mensenrechten aan te pakken.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes van u en uw dochter tonen jullie identiteit en nationaliteit aan, die niet ter discussie staan. Dat u de vluchtelingenstatus verwierf in Brazilië en er huwde, waarvan uw erkenning en uw huwelijksakte getuigen, wordt evenmin betwijfeld. De krantenartikels en de politieaangifte werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke*

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Zij meent dat er sprake is van *"(o)nvoldoende onderzoek van de asielmotieven*" alsook van "*onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming*".

Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3.2. Verzoekende partij voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

Op 19 augustus 2028 legt de verwerende partij, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Brazilië en waarbij zij, via een consulteerbare weblink, verwijst naar volgende informatiebronnen:
"1. Human Rights Watch: "World Report 2025: Brazil" [weblink];
2. Amnesty International: "The State of the World's Human Rights - Brazil 2024" (full report April 2025, pp. 103-107) [weblink];
3. US State Department: "2024 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil" [weblink];
4. Freedom House: "Brazil: Freedom in the World 2025 Country Report" [weblink]."

5. Voorafgaand

5.1. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze Verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming op 10 januari 2025 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

5.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor

subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St*. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

5.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

5.5. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

6. Beoordeling van het beroep

6.1. Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Gurunugar, Sri Lanka, van Tamil-afkomst te zijn en Sri Lanka in 2009 te hebben verlaten wegens de toenmalige oorlog (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 17 juli 2025 (hierna: NPO), p. 3 en p .7). Zij kwam in Brazilië terecht, waar zij zich in São Paulo vestigde en in 2009 als vluchteling werd erkend (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 10; NPO, p.6- 7). In 2016 huwde zij met haar echtgenoot, die haar in Brazilië vervoegde (NPO, p. 4 en p. 8). Datzelfde jaar werden zij en haar echtgenoot op weg naar het werk aan een bushalte overvallen door drie gewapende mannen, waarna zij klacht indienden bij de politie (NPO, p. 8). Nadien zou verzoekster nog vijfmaal zijn overvallen, onder meer op de bus, toen zij van haar werk terugkwam en in het centrum van São Paulo, maar zij deed hiervan geen aangifte meer omdat zij haar vertrouwen in de politie had verloren (NPO, p. 10). In 2020 werd haar dochter geboren en in 2021 verwierf verzoekster de Braziliaanse nationaliteit (NPO, p. 6 en p. 8). Verzoekster verklaart dat zij zich in Brazilië steeds onveilig voelde. Zij wijst in het bijzonder op aanvallen op scholen in 2022 en 2023 en op een incident in 2023 waarbij vier kinderen werden gedood in een crèche in de buurt van de school van haar dochter. Omdat zij haar

dochter wilde beschermen, nam zij ontslag zodat zij kon thuisblijven (NPO, p. 8). Op 19 juni 2024 verliet zij Brazilië en reisde zij naar België (NPO, p. 7), waar zij op 10 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Brazilië vreest zij voor haar eigen veiligheid en die van haar dochter.

Ter staving van haar verzoek legt verzoekende partij de Braziliaanse paspoorten en identiteitskaarten van haarzelf en haar dochter, haar Sri Lankaanse geboorteakte, de Braziliaanse geboorteakte van haar dochter, haar huwelijksakte, de beslissing tot erkenning als vluchteling in Brazilië, een politieaangifte van 8 november 2016 en vier artikels over aanvallen op scholen in Brazilië neer.

6.2. De Raad komt, na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden aangenomen.
.
Daartoe wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat (i) de houding van verzoekende partij moeilijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, nu zij na haar aankomst in België op 19 juni 2024 meer dan een half jaar wachtte alvorens op 10 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl haar verklaring dat zij eerst een werkvergunning probeerde te verkrijgen niet overtuigt; (ii) haar vrees om slachtoffer te worden van criminaliteit geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, nu uit haar verklaringen niet blijkt dat haar problemen in Brazilië verband hielden met haar ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging; (iii) evenmin blijkt dat verzoekende partij in het verleden doelbewust werd geviseerd, nu zij zelf verklaarde dat zij bij de zes overvallen sinds 2016 telkens toevallig slachtoffer was en zij geen concrete indicaties aanreikt voor haar suggestie dat zij wegens haar Sri Lankaanse uiterlijk werd geviseerd; (iv) verzoekende partij niet aantoont dat zij geen beroep kon doen, of bij terugkeer zou kunnen doen, op de Braziliaanse autoriteiten, nu zij na haar eerste aangifte zelf geen initiatief nam om zich over de stand van zaken te informeren en uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat in Brazilië sprake is van een ernstig systematisch falen of een structurele ontoereikendheid van de overheidsbescherming; (v) de door haar ingeroepen vrees voor haar dochter een fundamenteel hypothetisch karakter heeft, nu haar dochter nooit zelf problemen kende, in haar school nooit een aanval plaatsvond en verzoekende partij geen concrete gegevens kan verstrekken over de beweerde bedreiging van die school, zodat haar vrees niet verder reikt dan persoonlijke vermoedens en algemene hypotheses; en (vi) de door verzoekende partij aangehaalde aanvallen op scholen geen systematisch patroon aantonen, nu zij zelf verklaarde dat tussen 2000 en 2023 zestien dergelijke aanvallen plaatsvonden in een land met meer dan 200 miljoen inwoners, zodat de kans dat haar dochter hiervan slachtoffer zou worden minimaal wordt geacht.

Voorts wordt inzake de subsidiaire bescherming geoordeeld dat (vii) het geweld in Brazilië weliswaar wijdverspreid is en onder meer bestaat uit gemeenrechtelijke criminaliteit en disproportioneel overheidsgeweld, maar dat dit geweld in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is, en dat er actueel geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zodat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling; en (viii) de overige door verzoekende, partij neergelegde documenten deze beoordeling niet wijzigen, nu zij betrekking hebben op de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij, haar huwelijk en erkenning als vluchteling in Brazilië.

6.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijven.

6.3.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar Sri Lankaanse afkomst een "*cruciale invloed*" heeft op haar levensomstandigheden en op het feit dat zij door criminele bendes wordt geviseerd en dat zij als buitenlandse in Brazilië een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van criminaliteit, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkel stuk bijbrengt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van de door haar aangehaalde overvallen. Het door haar neergelegde document van de politie van São Paulo van 8 november 2016 betreft blijkens de vertaling ervan enkel een verklaring van verlies/diefstal van haar "*RNE – identiteitsdocument voor vreemdeling, CPF, bankkaart bij Itaú en paspoort"* (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 8). Uit dit stuk kan derhalve niet blijken dat verzoekende partij het slachtoffer is geweest van die overval, noch dat zij naar aanleiding van die overval een klacht bij de politie heeft ingediend. Dat verzoekende partij in Brazilië het slachtoffer zou zijn geweest van diverse overvallen wordt dan ook niet gestaafd met enig begin van bewijs.

Wat er ook van zij, uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij bij deze incidenten wegens haar Sri Lankaanse afkomst of uiterlijk werd geviseerd. Zo verklaarde zij over de eerste overval in 2016 dat zij en haar echtgenoot aan een bushalte werden benaderd door drie voor hen onbekende mannen die een wapen toonden en hun bezittingen opeisten. Zij maakte bij haar beschrijving van dit incident geen melding van enige verwijzing door de daders naar haar afkomst, nationaliteit of uiterlijk (NPO, p. 9-10). Ook uit haar verklaringen over de latere incidenten blijkt geen dergelijk verband. Zo verklaarde zij over een overval op een bus dat een man met een mes "(*geld) vroeg (…) van iedereen*" op de bus, waarna ook zij het geld dat zij bij zich had afgaf. Gevraagd of zij bij al deze overvallen een toevallig slachtoffer was, antwoordde zij bovendien uitdrukkelijk bevestigend (NPO, p. 10). Verder verklaarde zij dat haar echtgenoot, die eveneens van Sri Lankaanse origine is en samen met haar slachtoffer was van de eerste overval in november 2016, nadien geen enkel ander incident meer heeft meegemaakt (NPO, p. 10).

In het licht van deze verklaringen volstaat de loutere stelling in het verzoekschrift dat haar Sri Lankaanse afkomst een "cruciale invloed" heeft op het feit dat zij door criminele bendes wordt geviseerd, niet om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de door haar aangehaalde criminele feiten waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest, geen verband houden met haar afkomst of enige andere vervolgingsgrond in de zin van het Vluchtelingenverdrag, in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij brengt evenmin enige objectieve landeninformatie bij waaruit kan blijken dat personen van Sri Lankaanse afkomst of buitenlanders in Brazilië wegens hun afkomst als dusdanig een verhoogd risico lopen om door criminele bendes te worden geviseerd.

6.3.2.Bovendien wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende bescherming kan verkrijgen van de Braziliaanse autoriteiten.

In dit verband benadrukt de Raad dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 3, punten 5) en 6) van Verordening (EU) 2024/1347, dat vereist dat de betrokken verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade, niet wil stellen. De Raad wijst tevens op artikel 6, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347 dat bepaalt dat actoren van vervolging of ernstige schade niet-overheidsactoren kunnen zijn "indien kan worden aangetoond dat de actoren bedoeld in artikel 7, lid 1, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade." Overeenkomstig artikel 7, lid 2, van deze Verordening moet de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. De bescherming wordt aanwezig geacht wanneer de actoren als bedoeld in artikel 7, lid 1, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer een verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bewoordingen in de Verordening (EU) 2024/1347 impliceren aldus een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Uit de door de verwerende partij bij haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie (Human Rights Watch, *World Report 2025: Brazil*; Amnesty International, *The State of the World's Human Rights – Brazil 2024*; het US Department of State, *2024 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*; en Freedom House, *Freedom in the World 2025 – Brazil)* blijkt dat de rechterlijke macht in Brazilië als grotendeels onafhankelijk wordt beschouwd, maar dat is het justitieel apparaat overbelast en is in rurale gebieden sprake van intimidatie en andere externe invloeden. Ondanks deze tekortkomingen heeft de grondwet geresulteerd in een actieve rechterlijke macht die vaak ten voordele van burgers oordeelt ten aanzien van de staat. Verder wordt het recht op een eerlijk proces over het algemeen gegarandeerd maar kampen rechtbanken op alle niveaus met een grote achterstand. Toegang tot de rechter varieert als gevolg van inkomensongelijkheid en de staat slaagt er niet altijd in rechtsbijstand te voorzien voor personen en gevangenen die zich geen advocaat kunnen veroorloven. Corruptie is wijdverspreid binnen de politie en politiegeweld en misbruik blijven vaak onbestraft. Verder blijkt dat het geweld in Brazilië wijdverspreid is en onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast kunnen bendegeweld, geweld door milities en politiegeweld in bepaalde gebieden, in het bijzonder in *favelas*, de bewegingsvrijheid beperken. Ook wordt melding gemaakt van gewelddadige confrontaties tussen georganiseerde criminele groepen onderling en de politie. De beschikbare informatie wijst er voorts op dat bepaalde bevolkingsgroepen in onevenredige mate door geweld worden getroffen, waarbij slachtoffers van geweld overwegend jong, zwart en arm zijn. Hoewel criminaliteit en geweld in Brazilië een ernstig maatschappelijk probleem vormen en er tekortkomingen zijn in de wijze waarop justitie en politie functioneren, kan uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijken dat burgers die het slachtoffer zijn van crimineel geweld helemaal geen toegang zouden hebben tot bescherming vanwege de overheid in Brazilië of dat dit bij voorbaat in alle gevallen zinloos, dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn. Het komt bijgevolg aan verzoekende partij toe om aannemelijk te maken dat zij, gelet op

haar individuele omstandigheden, geen toegang had of bij terugkeer geen toegang zou hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

Verzoekende partij slaagt daar niet in. Zij verklaarde naar aanleiding van het eerste incident in 2016 eenmaal naar de politie te zijn gegaan en dat haar daar werd meegedeeld dat actie zou worden ondernomen. Het door haar neergelegde document van de politie van São Paulo van 8 november 2016 betreft evenwel blijkens de vertaling ervan enkel een verklaring van verlies/diefstal van haar documenten en laat niet toe vast te stellen dat zij daadwerkelijk een klacht heeft ingediend tegen de daders van de door haar aangehaalde overval. Verzoekende partij verklaarde voorts dat zij naar aanleiding van de latere incidenten geen klachten meer heeft ingediend, omdat zij haar vertrouwen in de politie had verloren. Zij baseerde zich daarbij evenwel voornamelijk op wat zij van andere personen had vernomen, namelijk dat ook zij geen respons van de politie zouden hebben gekregen, en nam op grond daarvan aan dat dit voor haar niet anders zou zijn. Daarmee maakt zij niet aannemelijk dat het in haar individuele omstandigheden bij voorbaat zinloos of ondoeltreffend was om zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden.

Dienaangaande dient bovendien te worden benadrukt dat de autoriteiten slechts kunnen optreden tegen feiten waarvan zij op de hoogte zijn gesteld. In die zin wordt er nog op gewezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en evenmin bescherming te bieden tegen elk feit dat door derden wordt gepleegd. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan overigens een absolute bescherming bieden.

Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Braziliaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot de door haar aangehaalde problemen op te treden en haar bescherming te bieden in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347. Haar stelling dat het voor haar onmogelijk was om gehoor te krijgen bij de politie en dat zij zich niet op nationale beschermingsmogelijkheden kon beroepen, berust, gelet op het feit dat zij niet aannemelijk maakt naar aanleiding van het eerste incident daadwerkelijk een klacht tegen de daders te hebben ingediend en zij de latere incidenten evenmin bij de autoriteiten heeft aangeklaagd, niet op concrete en persoonlijke ervaringen waaruit kan blijken dat de Braziliaanse autoriteiten haar bescherming hebben geweigerd of niet bij machte waren deze te bieden. Haar betoog mist in zoverre dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie of andere concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Brazilië, wegens haar Sri Lankaanse afkomst, geen daadwerkelijke toegang zou hebben tot doeltreffende bescherming van de Braziliaanse autoriteiten. Haar stelling dat haar afkomst een "*cruciale invloed*" zou hebben op haar onmacht om een beroep te doen op de overheid wordt niet verder geconcretiseerd of gestaafd.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Braziliaanse overheden wendt om bescherming te vragen.

6.3.3. Verzoekende partij laat verder volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kan doen:

"*Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Na uw aankomst in België op 19 juni 2024 wachtte u namelijk meer dan een half jaar om op 10 januari 2025 uw verzoek in te dienen. Hierop gewezen zei u dat u probeerde om een werkvergunning te verkrijgen, maar dat dit niet lukte (CGVS, p. 7). Dit antwoord kan niet overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten en een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming zet de ernst van uw beweerde vrees dan ook danig op de helling.*
(…)
De vrees in hoofde van uw dochter heeft een fundamenteel hypothetisch karakter. Ten eerste kende uw dochter zelf nooit problemen in Brazilië (CGVS, p. 8). Waar u verwees naar de dodelijke aanval die in de nabijheid van haar school plaatsgevonden heeft, moet er opgemerkt worden dat er in haar school nooit iets gebeurd is. Ten tweede is er niets dat erop wijst dat uw dochter in de toekomst slachtoffer van een aanval op haar school zal worden. U verklaarde dat er een groep opereert die scholen viseert en dat de school van uw dochter bedreigd werd, maar kende de exacte details niet (CGVS, p. 10). U wist niet waarom de school geviseerd werd en op welke manier de school bedreigd werd (CGVS, p. 11), waardoor dit niet meer dan een

gerucht is. Gevraagd waarom u vreest dat uw dochter slachtoffer zal worden, verklaarde u dat uw dochter geen persoonlijk doelwit zou zijn, maar dat ze zeker slachtoffer zou worden als er iets zou gebeuren in haar school, omdat ze in één van de eerste lokalen [voorbij de ingang] van de school zit en ze geen tijd zou hebben om zich te verstoppen (CGVS, p. 11).
Persoonlijke vermoedens en algemene hypotheses volstaan geenszins om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd, of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waar u in gebreke blijft.
U brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat dergelijke aanvallen in Brazilië een systematisch patroon vormen. U verklaarde dat er tussen 2000 en 2023 zestien dergelijke aanvallen plaatsvonden (CGVS, p. 8) en legt ter staving hiervan nieuwsartikels neer. Rekening houdend met een bevolking van meer dan 200 miljoen mensen wijst dit niet op een frequent fenomeen. De kans dat uw dochter slachtoffer zou worden is dan ook minimaal. Er kan eveneens opgemerkt worden dat het risico op dergelijke incidenten nergens ter wereld nihil is, ook niet in België, waar een soortgelijk incident zich reeds heeft voorgedaan."

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden-aangezien verzoekende partij deze geheel ongemoeid laat - door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

6.3.4. Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het louter volharden in haar vluchtmotieven, en het op algemene wijze bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming

6.4 Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of onder b), van Verordening (EU) 2024/1347 kan worden aangenomen.

6.5. In de bestreden beslissing wordt tot slot op goede gronden gemotiveerd dat uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier, deugdelijk pertinent zijn en door verzoekende partij geheel ongemoeid worden gelaten in haar verzoekschrift, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voormelde toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Brazilië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347.

6.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6.7. Waar verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat het onderzoek in het kader van onderhavig beroep beperkt is tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, zoals voorheen geregeld in de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en thans in Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord door het commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Tamil machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6.9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel enkel dan is geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

6.10. In zoverre verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2, van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

7. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	K. ALLYNS